

Kázání: 56. Jak byl Ježíš na dovolené

Kázání o psech, pejscích a o nás hajzlících.

Kázání

Jak byl Ježíš na dovolené

1. čtení: Žalm 59

- 1 Pro předního zpěváka, jako: „Nevyhlazuj!“ Davidův, pamětní zápis, když Saul dal střežit dům, aby ho usmrtil .
- 2 Vysvobod' mě od mých nepřátel, můj Bože, buď mi hradem proti útočníkům.
- 3 Vysvobod' mě od těch, kdo páchají ničemnosti, zachraň mě před těmi, kdo prolévají krev.
- 4 Hle, jak nástrahy mi strojí, mocní srocují se proti mně, ne snad pro nevěrnost nebo můj hřích, Hospodine,
- 5 sbíhají se, aby zakročili, ne však kvůli nepravosti. Vzbud' se, pojd' mi vstříc a pohled!
- 6 Hospodine, Bože zástupů, ty jsi Bůh Izraele. Procitni a ztrestej všechny pronárody, neměj slitování s nikým, kdo by věrolomně páchal ničemnosti.
- 7 K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města.
- 8 Hle, co chrlí jejich ústa! Mezi jejich rty jsou meče, že prý: „Kdo to slyší?“
- 9 Ty se jim však, Hospodine, směješ, všechny pronárody jsou ti k smíchu.
- 10 Moje sílo, budu se tě držet! Bůh je přece hrad můj nedobytný.
- 11 Bůh můj milosrdný jde přede mnou, Bůh mi dá, že spatřím pád těch, kdo proti mně sočí.
- 12 Jen je nepobíjej, aby můj lid nezapomněl; rozežeň je mocí svou a sraz je, ty jsi náš štít, Panovníku!
- 13 Hříchem svých úst, slovem svých rtů, vlastní pýchou ať jsou polapeni za kletbu a za lež, které vyřkli.
- 14 Skoncuj v rozhořčení, skoncuji s nimi, ať poznají, že Bůh vládne v Jákobovi i v dálavách země!
- 15 K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města.
- 16 Za potravou sem a tam se honí, když se nenasytí, zůstávají přes noc.
- 17 Já však budu zpívat o tvé síle, nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. Vždyť ses mi stal

nedobytným hradem, útočištěm v den soužení mého.

18 Moje sílo, o tobě chci žalmy zpívat. Bůh je přece hrad můj nedobytný, Bůh můj milosrdný.

2. čtení: Marek 7, 24 - 30

24 Vstal a odešel odtud do končin týrských. Vešel do jednoho domu a nechtěl, aby o tom někdo věděl. Nemohlo se to však utajit;

25 hned o něm uslyšela jedna žena, jejíž dcerka měla nečistého ducha. Přišla a padla mu k nohám;

26 a ta žena byla pohanka, rodem Syrofeničanka. Prosila ho, aby vyhnal zlého ducha z její dcery.

27 On jí řekl: „Nech napřed nasytit děti. Neboť se nesluší vzít chléb dětem a hodit jej psům.“

28 Odpověděla mu: „Ovšem, pane, jenže i psi se pod stolem živí z drobtů po dětech.“

29 Privil jí: „Žes toto řekla, jdi, zlý duch vyšel z tvé dcery.“

30 Když se vrátila domů, našla dítě ležící na lůžku a zlý duch byl pryč.

Sestry a bratři,

doba dovolených je nenávratně pryč. Meteorologicky už tu prý máme podzim, dětem začala zase škola, za nedlouho, jako na koni, je tu svatý Václav, potom cobydup 17. listopad, no, a hned na to Mikuláš a Vánoce. To to letí... Doufejme, že se tentokrát virus a vláda umoudří a nebudeme zase muset zavřít tuhle kapli a být sami doma.

Každopádně má léto už na kahánku a nám nezbývá nic jiného, než prohlížet fotky z dovolené, případně plánovat tu příští. Kdepak, bez dovolené by to v dnešním hektickém světě nešlo. A nemusí to být vždycky zrovna Chorvatsko nebo Alpy. K tomu, aby si člověk oddychnul a nabral nových sil, stačí vlastně docela málo: odštíhnout se od pracovních povinností, a, podle toho, zda pracujeme manuálně nebo hlavou, dát pohov svým končetinám nebo vypnout přetížený mozek.

Dá se to pořídit celkem levně třeba tak, že se člověk zavře s knížkou do pokoje nebo si vyrazí na Lovoš. Nesmí ovšem v tu dobu nikdo zrovna sbíječkou opravovat chodník a chata na Lovoši nesmí být právě v obležení davu turistů. To bychom si nejspíš moc neodpočinuli.

Jako Ježíš v dnešním čtení z Markova evangelia. Má za sebou pořádně nabitě období kdy uzdravoval, kázal, dával dohromady tým učedníků, sytil zástupy, tišil bouři na moři, přel se se zákoníky, a nyní už si fakt potřebuje vzít nějakou dovolenou. Pán Bůh s tím určitě nemá problém, vždyť, jak známo, sám také sedmý den po stvoření věnoval odpočinku.

Horší to je s lidmi. Mají obvykle pocit, že když už se najde někdo schopný a obětavý, měl by jim pomáhat až do roztrhání těla. Není divu, že slogan „až do roztrhání těla“ používá ve své kampani jeden nejmenovaný politik. Lidé rádi slyší, že se jim bude někdo věnovat furt a pořád, bez oddechu, ideálně na 200 procent. Samozřejmě všichni víme, že to není možné. Ale dobře se to poslouchá.

Ježíš očekávání davu nenaplnil. Čteme, že vstal a odešel do okolí Týru. Vzal si prostě dovolenou. Jak to víme? Oblast kolem tohoto města už nebyla židovská Galilea, kde Ježíš celou dobu působil, obyvatelstvo bylo převážně fénického původu, jaksepatří pohani. V Galileji byl už všude známý a kdekoli se objevil, hned se kolem něho srocovali lidi a čekali, že se něco bude dít.

Dalo se předpokládat, že v Týrském regionu ho nikdo znát nebude. Ježíš se tam ubytuje v jednom malém penzionu, a když v ohlašovací formuláři vyplňuje kolonku povolání, nenapíše tam Mesiáš, Boží Syn, dokonce ani prorok, ale tesař. Nechce, aby o tom, že tu je, někdo věděl.

Jenže stejně jako v Česku, ani v Týru a okolí se nic neutají. Najednou stojí ve dveřích nějaká Féníčanka, a že prý má její dcerka nečistého ducha a jestli by ho z ní nějak nevyhnal. Je to celé trochu podezřelé. Jen si představte, přijde za vámi cizí ženská a lámanou češtinou po vás chce

vyřešit něco, o čem nic nevíte a ani si nemůžete bezprostředně ověřit, jestli to je právě tak, jak říká.

Nutno dodat, že svědectví ženy tenkrát nic neznamenal. Jakmile to nepotvrdil nějaký chlap, nikdo je nemusel brát vážně. Dcerka má nečistého ducha? A co to vlastně znamená? Zbláznila se? Kdo ví, jak to je? Kdepak, dneska člověk nemůže věřit ani premiérovi, když tvrdí, že se mu zbláznil syn. Natož nějaké cizí ženské! Co na to Ježíš? Má přece dovolenou! A navíc je v cizině, proč by měl pomáhat někomu odjinud?

„Nech napřed najíst děti. Není správné vzít chleba dětem a hodit ho psům.“ No pane jo! Vypadá to, že Ježíš skutečně nic řešit nehodlá. Odmítnul pomoc docela netaktně, kdo by to do něj řekl. Vlastně tu paní a její národ označil za psy. Na první poslech to zní skutečně děsivě, až má jeden pocit, že se Ježíš odhalil jako nesnášenlivý nacionalista, šovinista a xenofob. Jenže tak to skutečně není.

Pojďme se podívat, jak to tedy myslel. Faktem je, že pes nebyl tenkrát mezi Židy nijak zvlášť oblíbeným zvířetem. V dobovačných válkách psy k boji kdysi využívali Asyřané, a možná právě od té doby zůstali symbolem nelítostného trhání, rvaní a rdoušení. Když obyvatelé Judeje ztratili samostatnost a všechny okolní státy a státečky se z jejich tragédie snažily vytěžit něco pro sebe, připadali jim tihle pohanští sousedé právě jako psi, co se seběhli na polomrtvou kořist.

Pes nebyl ve svaté zemi nikdy mazlíčkem ani „přítelem člověka“, jak ho známe dnes. Zdivočelí psi přežívali na okrajích lidských sídel a živili se nejrůznějšími zbytky či zdechlinami. „*K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města,*“ volá žalmista hned dvakrát v dnešním žalmu, má na mysli nepřátele.

A tak se časem stal pes označením nebo spíš nadávkou adresovanou všem lidem nežidovského původu. Pohané jsou psi, kteří se snaží urvat si co nejvíc pro sebe, žijí nezřízeně a živí se falešnými bájemi a pověrami. A protože byl pes dle Mojžíšova zákona zvíře nečisté, byli pro Židy nečistí i všichni pohané. Kdo věří tak, jak se věřit má, nikdy nevejde pod střechu nečistého pohana, nikdy s ním nebude u jednoho stolu, basta fidli.

Co na to Ježíš? Myslí si to samé? Určitě ne. Jinak by se neubytoval ve fénickém penzionu, jinak by se s onou Féníčankou vůbec nebavil. Tak proč jí nepřimo nazval psem?

Tady musím, sestry a bratři, zmínit jednu drobnost, která není v českém překladu patrná. Ježíš totiž doslova řekl: „*Není správné vzít chleba dětem a hodit ho **pejskům**.*“ Použil zdobnělinu. Proč asi? Všichni poznáme rozdíl, když se dítěti řekne „ty hajzle“ nebo „ty hajzlíku“. Ježíš prostě tradiční národoveckou invektivu pozměnil, nebo ji spíš zneškodnil. Na tuhle větu nemůžete reagovat tak, že se urazíte. Tahle věta vám spíš vyvolá úsměv na rtech.

Ne, Ježíš skutečně nebyl šovinista ani xenofob, a jestli něčemu opravdu stranil, pak Božímu království, říši spravedlnosti, solidarity a pokoje pro všechny lidi, pro všechno stvoření. Přišel přece na svět, aby ho zachránil. Ten, kdo se snaží žít podle jeho příkladu, už má do očekávané lepší budoucnosti nakročeno.

Právě tady někde musíme hledat klíč k pochopení dnešního příběhu. Ježíš začal své působení v Galileji tak, že vyhlásil všeobecnou amnestii. Každému je odpuštěno, každý může být součástí Božího lidu a nikdo nemá právo někoho vylučovat. Přicházející Boží království je otevřené všem bez rozdílu. A lidé všelijak pokřivení, posedlí a hluší jsou uzdravováni, už nemusí stát stranou, a pohrdaní celníci a všelijací hříšníci se najednou ocitají uprostřed samotného dění.

Boží lid se nově konstituuje kolem Ježíše, aby se stal opravdovým světlem národům, jak o tom snili už dávní proroci. A až národy uvidí, jak svobodně a harmonicky se dá také žít, určitě zatouží být tohoto nového věku součástí. A přijdou za tím Božím lidem a brzy se všechno naučí, protože to v zásadě není

nic složitého.

Nelze ovšem přeskočit jednotlivé etapy. Nejdřív musí být obnoven Boží lid, nejdřív se musí nechat uzdravit, nejdřív musí vzít vážně své poslání. Teprve potom, v druhé fázi, přijde řada na všechny ostatní národy. Tak to má Pán Bůh naplánované už odedávna. Potřebuje mít k ruce lidi, kterým jde o stejnou věc, jako jemu samotnému. O záchranu celého světa, všech národů a všeho živého.

Ježíš v době, kdy byl na dovolené ve Fénicii, rozjížděl první etapu. Bylo by předčasné pustit se současně do misie mezi pohany. Tuhle etapu dostal na starost až později apoštol Pavel a mladá církev.

Nebyl by to ale Boží Syn, aby nyní, jaksi v předstihu, Féničance nepomohl. Zvláště když na jeho lehkou provokativní invektivu o pejscích, kteří musí počkat, až se najedí děti, vtipně namítla, že přece pejsci běžně pod stolem po dětech pojídají zbytky. Tak to bylo v její zemi, kde psi tu a tam skutečně bývali domácími mazlíčky.

A Ježíš, určitě s úsměvem, už jenom Féničance sdělil, že dcerka je v pořádku a ta špinavá potvora, která obsadila její duši, je ta tam. Takže vlastně pracoval, dovolená, nedovolená. Do roztrhání těla. I když, tenhle slogan k Ježíšovi moc nepasuje. Vhodnější je „až k smrti na kříži“. Tak moc mu na nás lidech a na celém světě záleželo. Ale stálo to za to.

Boží království je o notný kus blíž než bychom čekali. Nyní záleží na nás, jestli věrohodně naplníme svěřenou roli být světlem. Nemusí to být hned do roztrhání těla. Alespoň tak, aby Féničanky, Féničané a všechny další národy poznali, že tohle světlo, kterým jsme byli zažehnuti, potlačuje tmu, uzdravuje a otevírá nadějnou budoucnost.

PeČ

SPCH 5. 9. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)